

COM QUI ES REBENTA ELS GRANS

Com us ho dic, em vaig comprar aquest llibre, no sé, pel títol. A més, mig coneixia el paio. Què voleu? I me'l vaig endur a casa, quan sense cap dificultat podria haver-lo deixat discretament al costat d'un contenidor en eixir de la presentació. Després, amb quatre vaguetats – «és força sorprenent», «he rigut com feia temps que no ho feia», «i l'estil! Ah!, l'estil...» –, hauríem sortejat la situació. Per cert, està bé això de deixar els llibres al carrer, que circulin. Sempre desapareixen en un tres i no res. Jo ho faig sempre que puc i sense escrúpols: és una manera de fer-me lloc a casa. Omplo una d'aquestes bosses del supermercat que tots pleguem en triangle – us heu fixat en els triangles equilàters que aconsegueixen els jubilats? – i la baixo: un poc de filosofia, una mica de literatura, us quants de poesia. Llibres que no diuen res, o llibres que ja no diuen res. No és cap crim: és higiènic. I, dic jo, algú en traurà cèntims. Total, no fan el mateix les grans superfícies al final de temporada? Bé, com sigui, a aquest encara no li he donat el passaport. Un llibre per llegir-lo d'amagat... D'amagat i amb una sola mà? No, estava clar que no es tractava d'això. Un llibre per riure, irònic, amb mala llet, tendre... Un llibre fet de fragments, de fragments que són històries, d'històries que són fragments, d'històries ridícules. Breus, com els poemes d'Edward Lear – me'ls ha recordat. La poesia que no és poètica. L'absurd, el disbarat que fa vindre el somriure, que recrea la sorpresa. I escatològics, molt escatològics. Sí, una mica com tot en la vida, una mica com som tots. Lluny dels grans relats, de les grans falsedats que pensem versemblants. Com qui es rebenta els grans. Perquè l'acné també és una part important de la condició humana. I tant! Un llibre que escriu algú que fuma una mica – Ducados – i beu amb moderació. L'autor va néixer en un hospital, sol mirar enlaire quan camina i li agraden els gats i els llops – i també el cinema independent nord-americà. Ah!, i coneix una tal Susana, que té l'estranya habilitat de fer que les pomes tinguin gust de... pollastre! Espero que el seu èxit no acabi en alguna d'aquelles

entrevistes de televisió local on et pregunten si Girona és al sud o més enllà de Sant Celoni. Segur que ell no ho consentirà.